

Μαθητής καὶ οὗτος τοῦ Σωκράτους, οὐδὲν ἄλλο ἔμαθε παρὰ τοῦ διδασκάλου του ἢ τὴν ἀπέχθειαν πρὸς τὰς Συθείτες θεωρίας καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὰς ηθικὰς μελέτας. Ἀλλὰ, κατ' αὐτὸν, ἡ ηθικὴ ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη τῆς ἥδονῆς· ἡ ἥδονὴ εἶνε τὸ ἀνώτατον ἀγαθὸν καὶ πᾶσαι αἱ ἥδοναι δέον νὰ τιμῶνται ἐξ οἰουδήποτε καὶ σὲ δρμῶνται μέρους. Ή μᾶλλον ίκανοποιούσα ήμας εἶνε ἡ στιγμαῖα, καθόστον ἡ ἀπὸ μακράν. Ἀποψίς τῆς ἐπερχομένης ἥδονῆς μεμιγμένη τυγχάνει φόβου, μὴ αὕτη διαφύγη τῶν χειρῶν μας. «Ἀγάλλου καὶ τέρπου ἐπὶ τῶν παρόντων, καὶ ἀγάλλου ἀντὶ πάτης θυσίας», ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ φιλοσόφου τούτου. Τοιαύτην αἰσχρὰν διδασκαλίαν οὐδέποτε οὐδὲ δικινότερος τῶν ἀνθρώπων οὐδὲ διειλέτερος τῶν κολάκων ἦθελε τολμήσει νὰ ἐφερμόσῃ.

Ἄλλ' ἔλθωμεν εἰς ὅγιαστέρας ἡρχάς καὶ εὐγενέστερος συστήματα.

(ἔπειται συνέχεια)

ΣΗΤΡ. ΤΖΑΝΟΤΗΣ.

ΔΙ ΔΥΩ ΑΔΕΞΡΑΙ.

(συνέχεια καὶ τέλος δέ τοι. ΚΘ').

VII.

Φοβερὰ ἐγένετο ἡ θέσις τῆς ἀτυχοῦς Λευκῆς μετὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, δόπτε οἱ φόβοι οἱ ἀδρίστοι, οἱ καταβασινίσοντες τὸ πνεῦμα τῆς ἔλαθον αἴφνης ζωὴν καὶ μετεβλήθησαν ἀπὸ ὄντερου ἀπαίτια μορμολύκεια εἰς πραγματικὰ καὶ εἰδεχθῆ τέρατα, ὅπότε τὸ φάσια, δὲ ἐφιάλτης δὲ βαρύνων τὸ στῆθός της, ἐγένετο ὃν ἀπέδων καὶ φυλαφητὸν. «Ο, τι ἡ φραντσία τῆς εἰχεν ὄνειροπολήσει μετὰ τρόμου, παρίστατο ἥδη ἀκμαῖον ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ φρικαλεότητι ἐνώπιον της. Φύσις ἀδύνατος

καὶ εὐαίσθητος δὲν ἥδουνήθη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν φοβερὸν πόλεμον καὶ, ὡς τὸ πτωχὸν τοῦ ἀγροῦ ἀνθύλλιον ὑπὸ τὴν θιάσιαν καὶ θανατηφόρου πνοὴν τοῦ τυφλῶνος, ἔκλινεν ἡρέυσα τὴν κεφαλὴν ὑπείκουσα εἰς τὴν ἀγρίαν τῇς εἰμαρμένης δρμὴν.

«Τοῦ ή θέσις τῆς φοβερᾶ. Δὲν ἡγαπάτο! μόλις ἐτόλμησε ν' ἀφήσῃ τὴν ἡρεμον τῆς πρώτης ζωῆς της μονατονίαν καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς κόσμον εὐρύτερον καὶ θορυβωδέστερον, μόλις ἐτόλμησε, ἀφιεμένη εἰς τὴν γλυκεῖαν δρμὴν τῆς πλάνης, νὰ φέρῃ πρώτην φοράν τὴν κύλικη τῆς ἥδονῆς εἰς τὰ χεῖλη, μόλις ἐτόλμησε ν' ἀναβλέψῃ εἰς δρίζοντα ἀνέρελον καὶ γελέοντα καὶ νὰ μετερήσῃ ἐν πρὸς ἡ ἀνθη τῆς μυροβόλου νεότητός της, καὶ πάραυτα θιάσια θύελλα ἐκάλυπτε μὲ νέφρη ἀγριωπὰ τὸν οὐρανὸν καὶ χειρὶ ἀδρατος τὴν ἀρήρες ἀποτόμως ἐκ τῶν χειλέων τὴν κύλικα καὶ ρομφαία πυρίνη ἀγγέλου ἀπκισίου τὴν ἀπεδίωκε διὰ παντὸς ἐκ τοῦ παρακλήσου, ὅπου δειλὴ εἶχε τολμήσει νὰ θέσῃ τὸν πόδα. «Ὑγάπα καὶ δὲν ἡγαπάτο! λέξεις δύο περικλείσουσαι διτε φοβερὸν ἐφεῦρε ποτε ή σκοτεινὴ φραντσία τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἀδού. Καὶ τὴν γυναικα, ήτις ἀφήπατος τὴν εὐτυχίαν της, ήτις ἔβιθιζεν αὐτὴν διὰ παντὸς εἰς τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπόγνωσιν δὲν ἥδυνατο νὰ μισήσῃ οὐδὲ νὰ καταρασθῇ, διότι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἀδελφή της. Εἰς ἄλλον χαρακτῆρα θίαιον καὶ παράφορον ἡ περίστασις αὕτη ἦθελεν ὅπλισει χειρα αὐτοκτόνον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγαθὴν καὶ ἄκακον ψυχὴν τῆς Λευκῆς ἡ τοιαύτη θέσις ἐνέπνεεν ἀπέραντον μὲν λύπην, ἀλλὰ καὶ ὑπομονὴν καὶ ἀπόφρατιν αὐταπαρνήσεως καὶ ἐγκαρτερήσεως ὑψίστης. Ἀφῆκε νὰ πέσωσι νεκρὴ ἐν πρὸς τὰ θυμήρη καὶ μαγικὰ ὄνειρα, ἀπερ δ νοῦς της εἶχε πλάτει, μεθυσθεὶς πρὸς στιγμὴν καὶ ἀφαρπασθεὶς ἐκ τοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ τῆς εὐδαιμονίας καὶ, ὡς τὸ ἄκακον θῦμα τῶν ἀρχαίων

καιρῶν, ἀφέθη νὰ δόηγηθῇ εἰς τὸν θεοῦ, ὅπου ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ ἡ ἀνθηρὰ νεότης της, ἡ γαλήνη τοῦ ὥρα φανισμένου θεοῦ της καὶ διάμονος πόθος, διφειδόντας πρὸς στιγμὴν τὴν ζωὴν της, διδειλὸς καὶ οὐράνιος ἔρως, διστις εἶχε λάθρα τολμήσει νὰ θλαστήσῃ καὶ νὰ ἀγαθάλη εἰς τὴν ἀγὴν αὐτῆς ψυχὴν.

— Μένει μόνον νὰ ἴδω ἄν τὸν ἀγαπᾶ καὶ ἐκείνη—εἶχεν εἴπει ἡ Δευκή, καθ' ἣν στιγμὴν ἔνεκα τοῦ τυχαίου συμβάντος ἐφάνη θωρός ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν της ὁ σφρόδρος πρὸς τὴν ἀδελφήν της ἔρως τοῦ Ἐκτορος. Ἄλλ' ἡ ἐλπὶς αὕτη κενὴ καὶ ματαία, ἵτο λύχνου ἑτοιμοσθέστοι τελευταῖα ἀναλαμπὴν, ἀστὴρ διάττων, ταχεῖς αὐτοστιγμεῖ ἐντὸς τοῦ σκότους, τοῦ πένθους, ὅπερ ματαίως ἐπειράθη νὰ φωτίσῃ. Αὐτὴν ἡ ίδια Δευκή ἐγίνωσκε πόσον ἀβάσιμος ὑπῆρχεν ἡ ἐλπὶς αὕτη, διότι πολλάκις εἶχεν ἴδει καὶ πεισθῆ ὅτι διὸς Ἐκτωρ ἀγαπῶν ἀντηγαπᾶτο καὶ ὅτι ἡ ἀδελφή της ἀφίετο ἀκράτητος εἰς τὴν δρμὴν τῆς καρδίας της ἀγαπῶσα περιπαθῶς ἐκεῖνον. Ἄλλ' ὅπως διπίπτων ἐντὸς θαρρόφου ἀρπάζει τὴν ἀδύνατον ρίζαν τοῦ παρατυχόντος φυτοῦ, καίτοι κάλλιστα εἰδὼς ὅτι θὰ παρασύρῃ μὲ τὴν πτώσιν του καὶ τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο στήριγμα, οὕτω καὶ ἡ Δευκή καταπλαγεῖσα ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς δυστυχίας ἦθέλησε πρὸς στιγμὴν νὰ πλανήσῃ αὐτὴν ἔκαταλειπομένη προσκαίρως εἰς τὴν ἀνωφελὴ ἐλπίδα. Ετοίμη νὰ ὑποστῆ τὴν θυσίαν ἐδειλίᾳ πρὸς στιγμὴν, ὡς δὲ Σωτὴρ κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τοῦ κήπου, καὶ παρεκάλει Ἰνα, εἰς δυνατὸν, πρὸς καιρὸν παρέλθῃ τὸ ποτήριον ἀπὸ ἔαυτῆς. Ἄλλ' ἡ Εἰμαρμένη δὲν ἐπήκουε τῆς δεήσεώς της, δισδήρεος νόμος της ἥθελησε νὰ ἐκπληρωθῇ, καὶ ἐξεπληρώθη τῷ δυντὶ ἐντὸς διλίγου.

Μίαν ἐσπέραν ἡ Δευκή δι' ὅλης τῆς ἥμέρας μελαγχολικὴ κατὰ τὸ σύνη-

θες εἶχε καθεοδῆσαι γῆρασκα παρὰ τὴν ἀδελφήν της, ἥτις ἐνέτεις ἀνὰ χειρας κιθάραν καὶ ἐπαιζεις μετ' ἀμελείας τινὸς τὸν σκοπὸν κοινοῦ ἀσματος. Ἐστη ἐπὶ τινας στιγμὰς ρεμβή καὶ σιγῶσα, διτε αἰφνιδίως ἀνετινάχθη καὶ ἔλαβε τὸ ὅργον, γένει τὸν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς της.

— Θέλεις νὰ παιξῆς τίποτε; Ἡ ρώτησεν ἡ Θάλεια ἔκπληκτος, βλέπουσα τὸ κίνημα τῆς ἀδελφῆς της.

— Ναι, ἀπήντησεν ἀτάχος ἡ Δευκή, ἔχω τόσον καιρόν!

— Καλὰ λοιπόν, εἴπε χαίρουσα ἡ νεανίς, ἐμπρός, Δευκή μου, είναι τόσον σπάνιαι εἰς σὲ αἱ στιγμαὶ τῆς φαιδρότητος καὶ τῆς διαχύσεως, ὡστε διύματς θὰ ἔη πολὺ εὐχάριστον τὸ ἄσμά σου. Ηατίζε τίποτε.

— Θὰ παιξῶ ἐν τεμαχίον, τὸ δοιον ἀλλοτε δὲν ἔχω ἐγγίσει, εἴπει ἡ Δευκή.

— Καὶ πῶς ἐπιγράφεται;

— ‘Η Προδοθεῖσα.

‘Η κόρη ἀνεσκίρτησεν, ἀλλ' ἡ Δευκή δὲν τῇ ἀφῆκε καιρὸν νὰ δμιλήσῃ ἐπὶ πλέον. Ἐλαβεν ἀνὰ χειρας τὸ μουσικὸν τεμάχιον, κείμενον μεταξὺ πλήθους τοιούτων εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἀφοῦ τὸ ἡγέωζεν ἐνώπιον της, προσέθη πάραυτα εἰς τὴν ἐκτέλεσίν του. Οἱ ἀδροὶ καὶ λευκοὶ δάκτυλοι της ἥγγισαν τὰς χορδὰς· ἡ κιθάρα ἀφῆκεν ἥχους διακεκομμένους, θανατιώντας. Ἐπειτα τὰ χείλη της ἐλύθησαν καὶ ἡ φωνὴ της ἀσθενής ώς ζεφύρου ψίθυρος καὶ μελαγχολικὴ ώς τοῦ κύκνου τὸ θετατον κελάδημα ἤρχισε νὰ ἐκφράζῃ τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ἀσματος μετὰ περιπαθείας ἀνηκούστου. Τόσος δὲ πόνος, τόσον πικρὸν παράπονον περιείχετο εἰς τῆς φωνῆς αὐτῆς τὴν ἐκφράσιν, ὡστε ἐφαίνετο θρῆνος μᾶλλον, θετατος θρῆνος ψυχῆς ἀπεγνωσμένης ἡ ἀσμακαὶ διὸς Ἐκτωρ, εἰς οὔτινος τὴν καρδίαν ἐκαστος λόγος εισήρχετο ως αἰχμὴ δηλητηριασμένη, ἡσθάνθη φρικίσιν διατρέξαν τὰς φλέβας του.

‘Αλλ’ ἀν εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοι-
αῦτην ἐντύπωσιν παρήγαγε τὸ ἄσμα,
πχντὸς ἄλλου εἶχε τὴν ψάλτριαν με-
ταβάλλει. Μόλις ἐτελείωσε τὴν πρώτην
στροφὴν, καὶ συγκινήσεως κύμα, ἀνα-
βαὶ ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς, κατέπνι-
γεν αὐτήν. Ἡ φωνή της ἐκθυμηδὸν
ἐκλείπουσα ἐσθέσθη ἔξαιφνης ὡς λύ-
χνος, τοῦ δοπίου ἔλειψε τὸ ἔλαιον,
ἡ δῆμις τῆς ἐγένετο ὠχροτέρα τοῦ χάρ-
του, ὃν εἶχεν ἐνώπιόν της καὶ δάκρυα
δύο ἀναβλύσσαντα ἐκ τῶν ἐλεφάρων της
ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της σι-
γηλὰ, ἀλλὰ πλήρης θαύμος μυχαιτά-
του πόνου.

‘Η πλημμύρα τῶν διαφόρων αἰσθη-
μάτων, δσα τὴν κατεβασάνταν πρό-
τινων ἡμερῶν, εὗρεν ἔξοδον κατὰ τὴν
στιγμὴν ἑκείνην τῆς ὑψίστης κρίσεως.
Αφῆκε νὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ
ὅργανον, καὶ τὸ σῶμα της ἐκάμφη
καὶ ἐλυγίσθη θιαίως ὡς ασθενής κά-
λαμος εἰς τοῦ θαρέως τὸ φύσημα. Ἡ
Θάλεια ὥριτης πρὸς αὐτὴν τρομα-
χθεῖσα, τὴν περιέβαλε διὰ τῶν δραχι-
όνων καὶ τὴν ἡρώτησε μετὰ στορ-
γῆς.’

— Πάσχεις, ἀδελφή μου;

‘Η Λευκὴ τὴν ἐθεώρησε μὲν ἐλέμ-
μα, ἐν ᾧ συνεκεντροῦτο δην τοῦ κρυ-
φίου πόνου της ἡ δύναμις μειδίκμα
ἀγγέλου ἐκδυμητας πάραυτα τὰ κά-
τωχρα χείλη της καὶ ἀπομάσσουσα
διὰ τῆς παλάμης τὰ δάκρυα, εἶπε
μετὰ γλυκείας φωνῆς.

— ‘Οχι, δὲν πάσχω πλέον.

‘Εζήτησε κατόπιν ν’ ἀποσυρθῇ, ὡς
ἔχουσα ἀνάγκην ἀναπάυσεως, καὶ ἀπε-
σύρθη τῷ ὅντι ἡρεμος εἰς τὸ δω-
μάτιόν της, ἐνῷ· ἡ Θάλεια ἔμενεν
ἔκπληκτος καὶ κατατεθρούσκημένη, δὲ
Ἐκτιναρ, στηρίζων τὴν κεφαλὴν σκεπτικός
ἐπὶ τῆς παλάμης ἀπέτινε ταχέως πρὸς
τὴν Θάλειαν τὴν λέξιν ταύτην·

— ‘Απόψε.

‘Ἀποσυρθεῖσα ἡ Λευκὴ δὲν ὕπνωσεν,
ὡς ἐπεθύμει ἴσως. Ἐρίσθη ἐπὶ τῆς
κλίνης της ὡς ἵτο ἐνδεδυμένη καὶ ἔ-

κλεισε τὰ ἐλέφαρα παρακαλοῦσα τὸν
εὑεργέτην ὅπνυν νὰ καταβῇ καὶ νὰ
ἐπιθέσῃ τὴν σφραγίδα του. Τὰ νεῦρά
της, τεταραγμένα ἐκ τῆς θιαίας κρί-
σεως, θίη πρὸς μικροῦ ὑπέστη, ἀντέστη-
σαν κατ’ ἀρχὰς πείσμονα καὶ ἀνυ-
πότακτα, ἀλλ’ ἡ κόπωσις δλίγον κατ’
δλίγον ὑπερίτυσε καὶ δ ὅπνος κατέ-
θη τέλος καὶ ἀπεκοιμήθη. Πλὴν ἀ-
τυχῶς δ ὅπνος δὲν εἶχε κατέληθη μά-
νος, μετ’ αὐτοῦ ἐφάνη συνοδὸς δ παι-
κίλος καὶ ἴδιότροπος Μορφεύς, δοτις
ἡνέωξε τὸ εὔρὺν αὐτοῦ πανόραμα πρὸς
τῆς κοιμημένης κόρης. Εύρισκετο εἰς
παδιάδα εὔρεται, χλοεράν, ἐσπαρμένην
δι’ ἀνθέων, ὃν ἡ εὐωδία ἐμέθυσκε, τόσου
ἡτο δεῖται καὶ ἀρωματική. Ἐν ρόδον ἔ-
θαλλες παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς βράχου. Τὰ
εὔκνηθη πέτυλά του ἐστόλιζον σταγόνες
δρόσου, ὡς διαφανεῖς ἀδάμαντες. ‘Η
κόρη ἐλκυσθεῖσα ἔτεινε τὴν χεῖρα νὰ
τὸ δρόψη καὶ τὸ ρόδον πάρσυτα ἐ-
φυλλορρόει. ’Αλλ’ αἴφνης μορφή, οὐ-
δὲν ἔχουσα τὸ γάϊναν, μορφὴ καλλο-
γῆς ἱεώδος, τῆς δοπίας τὸ ἐλέμ-
μα ἐξέφραζε γλυκύτητα καὶ ἀγαθότητα
ἐπουράνιον, ἐπεράνη ἐνώπιόν της καὶ
τείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα τῇ προσή-
νεγκεν ἐν κρίνον ἀντὶ τοῦ ρόδου, ἀλ-
λὰ κρίνον, οὐτινος ἥταν χρυσᾶς τὰ πέ-
ταλα, ἀδαμάντινα τὰ φύλλα, καὶ τῇ
ἔλεγε μετὰ φωνῆς ἀρμονικῆς.

— Τὸ ρόδον εἶνε ἡ νεότης σου, τὸ
κρίνον εἶνε ἡ ἀγνεία σου. Τὸ ρόδον
θάλλει καὶ φυλλορροεῖ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ
κρίνον φύεται καὶ θάλλει ἀμάραντον
ἔκει ἐπέκτων.

‘Η κόρη ἀφιπνίσθη ἔντρομος. ‘Ο ὅ-
πνος της μόλις εἶχε διαρκέσει ὥρας
τινάς· σιγὴ καὶ ἡρεμία ἡπλοῦτο ἐν-
τὸς καὶ ἐκτὸς βραχεῖα. Τὸ ἐκρεμές ἐ-
δείκνυε τὸ μεσονύκτιον. Μέσον τῶν
ὑάλων τοῦ παραθύρου της διέκρινε τὸν
οὐρανὸν σαπφείρινον καὶ ἀστεροβόλον.
Ἡσθάιθη κρυφίκην ν’ ἀτενίσῃ
τῆς νυκτὸς τὸ ἀπειρον καὶ μυστηριῶ-
δες μεγαλεῖον. Στενὸς τῇ ἐφαίνετο τῆς
ζωῆς δ κύκλος, ἐπόθει νὰ ρίψῃ τὸ ἐλέμ-

μα της πέραν αὐτῆς, ὡς τὸ πτηνὸν
ρίπτει πυρώδους ἐπιθυμίας θλέμμα πρὸς
τὰ περὶ τὰ ἔκτος τοῦ κλωσοῦ, ἐνῷ
ἐγεννήθη. Ἡ λύπη, σκέπασσα δι' ὅμι-
χλη; ὅλα τὰ πέριξ, ἀφίνε μόνον τὸν
οὐρανὸν ἀσκεπῆ, καὶ ἵκε τὸ θλέμμα
της ἐρρίπτετο ἔχον. Ἡ ψυχὴ τῆς μέ-
ρος τοῦ ἀπείρου, ἀλγοῦσα ἴπτατο ἀ-
κατάσχετος πρὸς τὸ μέγα τοῦ οὐρα-
νοῦ ἀπειρον, πρὸς τὴν γενέτειράν της
πατρίδα. Ἡ νύξ εἶνε ἡ μυστικὴ δῆλος, ἡ
ἄγονσα ἐκ τοῦ πεπερχευένου εἰς τὸ
ἀπειρον. Ἡ ψυχὴ, μὴ περισπωμένη τό-
τε ἐκ τῆς τύρος τῆς καθ ἡμέραν ζω-
ῆς, θυθίζεται εἰς τῆς σιγῆς τὸ πέλα-
γος καὶ πίνει πρὸς στιγμὴν τὸ μυ-
θικὸν τῆς λήνης ὕδωρ. Τοῦ στερεώμα-
τος οἱ σπινθηροβολοῦντες ἀστέρες
εἶναι φάροι ποδηγετοῦντες τὸ πνεῦμα
εἰς τὰ ἀπρόσιτα ὄψη, ὅπου μεταρριοῦ-
ται πᾶσα ἀκτὶς αὐτῶν, εἰνικιφράσις μυ-
στηρίου ἔμπλεως, λαλοῦσα εὐγλώττως
εἰς τὴν ἀλγοῦσαν ψυχὴν καὶ πείθο-
τα αὐτὴν ὅτι πέραν τοῦ γλαυκοῦ στε-
ρεώματος, μέχρι τοῦ δποίου ἐξικνεῖται
τὸ θλέμμα, ὑπάρχει χώρα ἄγνωστος,
πατρὶς, ἥ μίαν ἡμέραν θά ἐπανίδῃ. Τῆς
αὔρας ἡ ἐλαφρὰ πνοή, πυκνῶν φύλλων δι-
λεπτὸς ψίθυρος, εἶναι φωνὴ παρηγορί-
ας, ἥ; ἡ νύξ, μυστηριώδης τοῦ θεοῦ
ἀπόστολος, μεταφέρει πιστῶς ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν πρὸς παραμυθίαν
τῶν ἀγρυπνούντων δυστυχῶν.

Πινέωςεν ἀθορύβως ἡ Λευκὴ τὸ πα-
ράθυρον, τὸ θλέπον εἰς τὸν κῆπον, καὶ
προέβη. Ἡ νύξ ἦτο γλυκυτάτη καὶ ἡρε-
μοῦ. Βαθεῖκα σιγὴ ἡ πλοῦστο ἀνὰ τὴν
κοιμωμένην φύσιν. Μυρία συμπλέγματα
ἄστρων ἐλαμπον, ὡς ἀλέσεις ἀδαμάν-
τιναι, εἰς τὸν διαυγῆν οὐρανὸν καὶ αἱ
ἀκτίνες τῶν ἐλούντο σιωπηλῶς εἰς τὰ
κοιμώμενα νερά τῆς πέραν φαινομέ-
νης θαλάσσης, ὡς αἰδήμονες φωτειναὶ
ναιάδες. Ομίχλη λεπτὴ ἔστεφε τῶν δι-
ρέων τὰς κορυφὰς. Αἴφνης ἐνόμισεν ὅτι
ἔκουσε ψίθυρον ἀνθρωπίνης φωνῆς. Ο
κῆπος ἐξετείνετο πρὸς αὐτῆς καὶ ἡ νεα-
νίς ἐρρίψε τὸ θλέμμα τῆς καὶ μέσον

τῶν κλάδων δένδρου, ὅπερ ἔκειτο πρὸ
τοῦ παραθύρου της, ἐνόμισεν ὅτι εἶδε
δύο σκιὰς κινουμένας. Ρίγος παγερὸν
διέτρεξε τὰς φλέβας της καὶ ἡ ἀνα-
πνοή της πρὸς στιγμὴν διεκόπη. Ἀπα-
σίας ἰδέας λάμψις ἐφώτισε τὸ πνεῦ-
μά της. Ἀφῆκε τὸ παράθυρον καὶ ἔ-
δραμε πρὸς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος;
τῆς ἀδελφῆς της, τὴν ἡγέωφες μετὰ
τρεμούσης χειρός, εἰσῆλθεν ἀκροποδη-
τεῖ ἐν αὐτῷ καὶ προύχωρης πρὸς τὴν
κλίνην, τῆς δύοις ἐφαίνοντο καταβί-
βασμένα τὰ παραπετάσματα. Οἱ παλ-
μοὶ τῆς καρδίας της ἤσαν τόσον βί-
αιοι, ὥστε σχεδὸν ἤκουοντο ἐν τῇ
σιγῇ. Πρὸς στιγμὴν ἡ ἔμβυτος δειλία
της τὴν ἔπεισε νὰ διπισθοχωρήσῃ, νὰ
πορευθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, νὰ κα-
τακλιθῇ ἐκ νέου καὶ ν' ἀφήσῃ ἀλυτον
τὸ μυστήριον ἐκείνο. Ἀλλὰ τὴν ἐσχά-
την ταύτην καὶ ἀπεγνωσμένην τῆς αι-
δημοτύνης της προσπάθειαν ἐνίκησε τοῦ
δρυμέος ἀλγούς ἡ δρυὴ. Ἐλάβετο δὲ
τῶν δακτύλων τὸ παραπέτασμα, τὸ
ἀνήγειρε καὶ ἀφῆκε ταῦτοχρόνως πόνον
κραυγήν. Ἡ κλίνη ἦτο κενὴ.

* Εδραμε καὶ πάλιν εἰς τὸ παράθυ-
ρον· αἱ φωναὶ ἤκουοντο εὐκρινέστερον,
διότι οἱ συνομιλοῦντες εἶχον, φαίνεται,
πλησιάσει.

* Ο Ἐκτωρ ὁμίλει πρὸς τὴν Θάλει-
αν, ἦν ἐκράτει ἐκ τῆς χειρός.

— Δέν δύναμαι νὰ μείνω περισσό-
τερον, ἡ ἐδῶ διαμονή μου εἶναι ἔγκλη-
μα. Εἶδες τὴν φοβερὰν τῆς Λευκῆς θέσιν; ἡ καρδία ἐρράγη, ἀλλὰ τί δύ-
ναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφοῦ ἀ-
γαπῶ ἐμμανῶ; ἀφοῦ λατρεύω σέ;

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ πράξης;
τὸν ἡρώτησε περίλυπος ἡ Θάλεια.

— Ν' ἀναχωρήσω, νὰ μεταβῶ μα-
κρὰν, καὶ ἐκεῖθεν νὰ γράψω πρὸς αὐ-
τήν, διότι δέν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ
τῇ διμιλήσω.

— Η Λευκὴ δέν ἡθέλησε ν' ἀκούσῃ
περισσότερο. Θανάτου ἴδρως εἶχε λού-
σει τὸ σῶμά της καὶ ἡ ὡχρότης της
ἦτο τρομακτική. Ἐκλείσε πάλιν ἀθο-

ρύθως τὸ παράστημα, ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἀφῆκε νὰ τὴ φίγη εἰς στεναγμός καὶ μόνος, ἀλλ’ ἐν αὐτῷ περιεκλείοντο μακρῶν ἡμερῶν δόδυναι. Τὸ ρεῦμα τῆς εἰμαρμένης παρέσυρε καὶ τὴν τελευτάιαν ἄγκυραν τῆς ἐλπίδος, ἣν μάτιν εἶχε ρίψει εἰς τὸν φοβερὸν ὠκεανὸν ἡ ἀτυχῆς ναυαγός. Τὸ δινειρόν τῆς συνετρίβετο ἥδη δριστικᾶς, οἱ πόθοι της πρέρριζαν ἑξεριζούντο. «Ο Έκτωρ ἀνήκειν εἰς τὴν Θάλειαν καὶ ἐκείνην τὸν ἡγάπα.

Τὸ δωμάτιόν της ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς, ὑπὸ κανδήλας καιομένης πρὸ ἀΐας εἰκόνος. «Η εἰκὼν αὕτη, ἣν δὲ πατήρ αὐτῆς ἀλλοτε εἶχεν ἀγοράσει εἰς ἐν τῶν ταξιδίων του, ἵτο πολύτιμον ἔργον διασήμου ζωγράφου καὶ ἐπεγράφετο «ἡ Θελιμανη Παρθενος». Τὸ ωχρὸν τῆς παρθένου πρόσωπον, περίλυπον ἐκ τῶν εἰκόνων τοῦ φοβεροῦ πάθους τοῦ υἱοῦ της, εἰς δὲ εἶχε παραστῆ μάρτυς, ἐξέφραζεν ἀρρητον μελαγχολίαν, ἀλλὰ καὶ ἐγκαρπέρησην καὶ γλυκύτητα δληθῶς ἔξαισιαν. Τὸ βλέμμα τῆς Λευκῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς εἰκόνος καὶ παραυτίκα τὸ γόνυ της ἐκάμφθη διασταλὲν ὑπὸ ἀδράτου ἐλατηρίου καὶ, προσπεσθεῖς γονυπετής πρὸ τῆς εἰκόνος, ἐστήλωσεν ἀτενῶς τὸ όμμα ἐπ’ αὐτῆς. Εἶχεν ἐκπλαγὴ ἐκ τῆς δρμοιότητος, ἣν παρετήρησε μεταξὺ τῆς εἰκόνος καὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὀνείρου της. Τὸ ἔνδακρον βλέμμα τῆς παναγίας προσκούριτο ἐπ’ αὐτῆς μετὰ συμπαθείας, ώστε τῇ ἔλεγε.

«Θάρρος! ὑπέφερα καὶ ἔγώ» Καὶ εἰς τὴν μυχίαν ἐκείνην φωνὴν ἡ κόρη ἡσθάνετο ἀγαλλίσαιν ἀρροτον.

— «Ω, ναὶ! Παρθένε, ἀνέκραξε, γαῖ, μῆτερ ‘Ἄγια, σ’ ἐννοῶ. Διατέ γ’ ἀρπάσω τὴν εὐτυχίαν, ἥτις ἀνήκει εἰς ἄλλους;’ Εγεννήθην διὰ νὰ δικοφέρω, ἀλλὰ γλυκεῖα θὰ μοι ἦνε ἡ θάσανος διδύτι τὸ βλέμμα σου μοι λέγει· ὅτι θὰ εῦρω τὴν ἀμοιβὴν ἔκει ἐπ’ νω.

Καὶ ἐνῷ ἡ νύξ μικρὸν κατὰ μικρὸν εἶχε παρέλθει καὶ τῶν ἀλεκτρού

νον ἡ φωνὴ ἐδήλου τῆς ἡμέρας τὴν προοέγγισιν, αἱ λάμψεις τῆς ὁποίας δειλῶς προέκυπτον ἐκ τῶν ὅρέων, καὶ τὰ ἀστρα ἔθνυσκον ἀνὰ ἐν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἡ κόρη, γονυκλιτής ἀκόμη, ἐδέστη τοιωπηλῶς πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παρθένου.

VIII.

“Οτε ἡγέρθη τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν δὲ Έκτωρ, ἔμαθε παρὰ τοῦ ὑπηρέτου τῆς οἰκίας ὅτι ἡ Λευκὴ λίαν πρωτ ἐξελθοῦσα δι’ οἰκιακὰς ὑποθέσεις παρεκάλει αὐτὸν νὰ μὴ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῆς διότι θὰ τῷ διεκοίνου σπουδαῖον τι. Η εἰδῆσις αὕτη κατετάραξε φυσικῶς τὸν νεανίαν, ὅστις, ἔνοχον ἔστι τὸν συγαισθανόμενος, ἐφοβεῖτο πᾶσαν μετ’ αὐτῆς ἐξήγησιν, προβλέπων ἀπαισίαν καὶ δύνηράν τὴν λύσιν τοῦ πολυπλόκου ἐκείνου δράματος. Μάτην ὅμως ἐβασάνισε τὸ πνεῦμά του, μάτην γάνγρειλε τούτο καὶ συνεδοιλεύθη τὴν Θάλειαν, δύως μαντεύσῃ τὸ ἀντικείμενον τοιαύτης συνεντεύξεως· μάταιαι ἀπέβησαν αἱ ἐπίμονοι προσπάθειαι του καὶ ἐκὼν ἀκονησαγκάσθη μετ’ ἀγωνίας νὰ περιμένῃ τὴν ἐπάνοδον τῆς Λευκῆς. Εφάνη τῷ ὄντι αὕτη δλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας· ἵτο ωχροτέρα μὲν τοῦ συνήθους, ἀλλὰ μειδιῶσα καὶ ἀτάραχος. Εἰσέθη ἐπ’ δλίγα λεπτά εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀπέθηκε τύλιγμά τι, διπερ ἔφερεν ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐπειτα ἐξῆλθε πρὸς ἀπάντησιν τῶν λοιπῶν. Εἰς τὴν γλυκεῖαν δψιν τῆς κόρης ἔλαμπεν αἴγλη τοιαύτης γαλάνης, τοιαύτη τις ἐξεδηλοῦτο αὐταπαρνήσεως ἀπόφασις, ὡστε καὶ ἡ Θάλεια καὶ δὲ Έκτωρ ἐθεωρούσαν πρὸς στιγμὴν ἀλλήλους καὶ ἀμτερούς αἰδούμενοι ἐταπείνωσαν τὸ βλέμμα εἰς τὴν γῆν. Ο νεανίας, τεθαρυβημένος καὶ ὑπὸ λαχυρᾶς κατεγόμενος σύγκινήσεως, ἐπλησίασε καὶ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Λευκήν, ἡρώτησε περιπλεγμένος καὶ στενοχωρούμενος.

— Νούς έζητήτε τὴν πρωταν;
— Ναι, ἀπήντησεν ἔκεινη, ἀλλὰ τώρα δὲν εἶναι καιρὸς βραδύτερον, "Εκτώρ, βραδύτερον.

"Ο "Εκτώρ ἐσίγησεν" δύον ή φοβερὰ στιγμὴ ἐπλησίαζε τοσοῦτον καὶ ἐπτοεῖτο καὶ ἐδειλία, καὶ ή ἀναβολὴ αὔτη, καίτοι ἐπέτεινε τὴν κατέχουσαν αὐτὸν ἀγωνίαν, ἡσύχαζεν δριμες προσκόπως τοὺς ἀροίστους φόβους τῆς καρδιάς της προαισθανομένης ὅτ' ἐκ τῆς συνειτεύξεως ἔκεινης ἐξήρτητο τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ ἢ τύχη.

"Ἐκαθέσθησαν εἰς τὴν τράπεζαν πάντες σιωπῆλοι, κατεχόμενοι, ἔκαστος ὅδικ, ὑπὸ στυγῶν σκέψεων. "Ο "Εκτώρ ἀπέφευγε τὸ βλέμμα τῆς Θαλείας φοβούμενος μήπως προδοθῇ, ἐνῷ ἔκεινη, πρὸ πολλοῦ ἀπολέσασα τὴν φυιδρότητα καὶ τὴν ζωηρότητα, ἐταπείνου αἰδημόνως τὸ βλέμμα. "Η Λευκὴ μόνη ἐνίστη ἔκεινε τὰ ώχρά χείλη καὶ ἐπρόσφερε λόγους τινὰς ἀσημάντους περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, εἰ καὶ ὑπερφαινετο ὅτι διὰ τούτου ἐσκόπει ν' ἀποπλανήσῃ τῶν ἄλλων τὴν προσοχήν καὶ νὰ κερδήσῃ καιρὸν, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βλέμμα τῆς ἐρρίπτετο ἀνήσυχον καὶ παρετήρει μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν βραδεῖαν καὶ κανονικὴν πρόδοδον τοῦ ὠροδείκτου ἐπὶ τοῦ ἄντικρου αὐτῆς ἐκκρεμοῦς.

Πρὶν ἢ τὸ γεῦμα τελειώσῃ, δικώδιον τοῦ πυλῶνος ἤχησε, καὶ διπρέπης εἰσελθὼν ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν γνωστοῦ τῆς πόλεως συμβολαιογράφου. "Η Λευκὴ ἀνετινάχθη καὶ ἥγειρον, καὶ πάραυτα τὴν ἐριμήθησαν ἐπληκτοὶ οἱ ἄλλοι δύο συνδαιτυμόνες.

— Τι τρέχει; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ δικῶδις δικά της.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἔκεινη γαληνία, ἔλθετε καὶ σεῖς, διότι εἰσθε ἀνγκαλιός.

Τὴν ἡκολούθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ συμβολαιογράφος, ἀνθρωπός μεσηλιές καὶ μελανεύμων, φέρων ὑπὸ μάλιος διελίον, προύχωρησεν εὐερέττως καὶ,

ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Λευκὴν, ἥρώτησε.

— Μ' ἐκράξετε, δεσποινίς, εἶναι ἀληθές;

— Μάλιστα, εἶπεν ἔκεινη.

— Εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε τὴν αἵτιαν, δι' ἣν μὲ προσεκαλέσατε.

— Πρόκειται, ἀπήντησεν ἡ Λευκὴ ωχριῶσα ὀλίγον, νὰ συντάξητε ἐν συμβόλαιον γάμου.

“Ο "Εκτώρ ἐφρικίασεν" ή Θάλεια, γενομένη ωχρὰ ὡς κηρὸς, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ο συμβολαιογράφος ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν τράπεζαν, ὃπου εὑρίσκοντο πάντα τὰ πρὸς γραφεῖν ἀναγκαῖα, ἡγεώζε τὸ διελίον του καὶ ἡρχεῖσε νὰ καταστρώνῃ τὴν πρᾶξιν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, δικώδιος "Εκτώρ καὶ η Θάλεια ἔκειντο ἄφωνοι καὶ σχεδὸν μὴ ἀναπνέοντες ἐκ τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἐκπλήξεως, ἢ δὲ Λευκὴ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ μετὰ βλέμματος ἀπλανοῦς ἐθεάτο τὴν πρὸ αὐτῆς ἐκτεινομένην πεδιάδα. Άφοι διετύπωσε τὰς προκαταρκτικὰς τοῦ ἐγγράφου φράσεις, δι συμβολαιογράφος ἀπετάθη πάλιν πρὸς τὴν Λευκὴν.

— Εὐαρεστήθητε, δεσποινίς, εἶπε, νὰ μοὶ εἰπῆτε τὰ δύνματα τῶν μελλούμφων.

— "Εκτώρ Γ... εἶπεν ἡ Λευκὴ, καὶ διεκόπη, τὰ χείλη τῆς ἔτρεμον.

Σιγὴ ὀλίγων δευτερολέπτων ἐπηκολούθησε μέχρις ὅτου διπάλληλος ἐγγράψῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸ ὄνομα. "Ἐὰν δέ τις ἥθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν θέσιν τῶν προσώπων καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς των, θὰ τὸ ἐμάνθανε, ἀκούων τοὺς διαλογούς παλμούς τοῦ "Εκτορος καὶ τῆς Θαλείας, συνοδεύοντας τὸν τρ.γμὸν τῆς γραφίδος, ητις ἐχάρασσε τὸ ὄνομα ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ο συμβολαιογράφος ἔστη περιμένων ν' ἀκούσῃ τῆς υμφῆς τὸ ὄνομα. "Η ψυχὴ τῶν ἀκροατῶν ἐκρεμάσθη εἰς τὰ χείλη, ἀλλ' ἡ Λευκὴ, μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, εἶπε.

— Καὶ Θάλεια ΙΙ

Διπλὴ κριτικὴ ἀντίχησεν αἴφνης· οἱ δύο ἔρχονται θεώρησαν ἐμβρόντητοι· ἀλλήλους καὶ τὰ ἀλέματά των, ἐκφραστικώτερα πάσης δμιείας, ἐστράφησαν ἵκετευτικῶς πρὸς τὴν Λευκὴν, ζητοῦντα τὴν λύσιν τοῦ παραδόξου μυστηρίου.

“Η Λευκὴ τοις ἐπέδικλε διὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ σιωπῆν καὶ ἑκηκολοδήησεν ὑπαγορεύουσα εἰς τὸν συμβολαιογράφον τοῦ συμβολαῖου τοὺς δρούς. Ὄτε ἐτελείωσεν ἔκεινος ἔκλεισε τὸ βιβλίον ἀπηνθῆνε πρὸς τὴν Θάλειαν καὶ τὸν "Ἐκτορα τὰς συνήθεις εὐχὰς, ἔχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ τὴν Λευκὴν καὶ ἀνεχώρησεν.

“Ο "Ἐκτορ καὶ ή Θάλεια ὠρυησαν παραχρῆμα, μόλις ἐξῆλθεν δ συμβολαιογράφος τεῦ δωματίου, πρὸς τὴν Λευκὴν, ἥτις ὡχρὰ καὶ μειδιῶσα παρετήρει τὴν ἀμηχανίαν τῶν.

— Τί σημαίνει τοῦτο, Αευκή; τὴν ἡρώτησαν συγχρόνως.

— Σημαίνει, ἀπεκρίθη ἔκεινη μετὰ φωνῆς ἐπισήμου, ὅτι ἔκαστος ἔχει καθήκοντα, ἀπερ δρείλει νὰ μὴ παρίδῃ, ἀλλὰ γὰ ἐκπληρώσῃ, ἐστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως. Σείς ήγαπᾶτε ἀλλήλους· τὸ ἐνόστα καὶ ἐβεβαιώθην περὶ τούτου· διατὶ νὰ μοὶ τὸ κρύψητε; Σὺ, "Ἐκτορ, ὡραίθης ἐνώπιον τοῦ πατρός μας θυνόκοντος ὅτι θὰ καθίστας τὰς κόρας του εὔτυχεῖς· ἀλλὰ, μετ' ἐμοῦ συζευγνύμενος, δὲν θὰ καθίστας οὐδὲ ἐμὲ εὔτυχη, ἢν δὲν ήγάπας, οὐδὲ ἔκεινην, ἢν ήγάπας ἐκ ψυχῆς καὶ ἥτις οὐδέποτε θὰ σὸι ἀνηκε. Ψυχὴ γενναία καὶ εἰλικρινή, ώς ἥτο, ἀπεφάσισες νὰ φύγης καὶ νὰ λύσης οὕτω διαιώνες τὸ φοβερὸν δίλημμα· ἀλλ' η φυγὴ σου οὐδένα θὰ ὠφέλει καὶ θὰ κατέστρεψε πάντας. "Ητο ἀνάγκη θυσίας δπως ἐξημαλυνθῇ η σκολιὰ αὕτη θέσις· ἐγὼ μόνη ἐξ δλων αἰσθάνομαι τὴν δύναμιν νὰ πράξω τὴν θυσίαν ταύτην καὶ προσφέρω ἐμαυτὴν θύμα εἰς τῆς εὔτυχίας σας τὸν θωμὸν. "Ἐκτορ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τοῦ

πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου, οἵτινες ἀκούουσιν ἐξ οὐρανοῦ τὴν φωνὴν μου σὲ λύτρα τοῦ δοθέντος δροῦ. "Ἐκτορ καὶ Θάλεια, προσέθηκε λαμβάνουσα καὶ ἐνδουσα ἀμφοτέρων τὰς χεῖρας, εἰσθε σύζυγοι·³ Εγὼ πρώτη εὐλογῶ τὴν ἔνωσιν σας, ζῆτε εὔτυχεῖς καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι εἰς τὴν εὔτυχίαν σας συνέτεινα καὶ ἐγὼ ὅσον ἡδυνήθην.

"Εσίγησεν· ἐκ τῶν ωραίων δρθαλμῶν της ἔρρευσαν σιγηλὰ δάκρυα καὶ ἐστάλαξαν εἰς τὴν γῆν, δάκρυα, ἐξερχόμενα ἐκ τῶν μυχίων αὐτῆς.

“Η εὐγνωμοσύνη κατέκλυσε τὴν καρδίαν τοῦ "Ἐκτορος καὶ τῆς Θάλειας. Μὲ δρθαλμούς δακρυούρεκτους καὶ μετὰ θαυμασμοῦ ἀπείρου ἐθεώρουν τὴν ὑψίστην αὐταπάρνησιν τῆς κόρης καὶ ή αἴγλη τῆς ἀρετῆς ἔκεινης ἐθάμβονε τὸ περιωτισμένον τῆς ὅμμα. "Αλλ' ἀφοῦ αὕτη ἐθυσιάζετο ὑπὲρ αὐτῶν δρποία ἀρά γε ἐμελλε νὰ ἦνε η τύχη της; "Η ίδεα αὕτη, ίδια δύσυνηά, παρεπομόνη εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ οὖσα οἰονελ τὸ τίμημα πάσης βιαίως ἀποκτωμένης εὔτυχίας, ἐπηλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν δύο μελλονύμφων καὶ διὰ τοῦτο μιᾷ φωνῇ ἀνέκραξαν.

— Καὶ σύ Αευκή... καὶ σὺ, ἀδελφή μου;

— "Ἐλθετε, εἰπεν ἔκεινη ἀτάραχος· Καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της ἔζετεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἀγίαν εἰκόναν· παρ' αὐτὴν ἐκρέματο μέλας καὶ μακρὸς μανδύας καὶ ἐν κομβολόγιον ἐξ ἡλέκτρου, ἵερὸν κειμήλιον τῆς οἰκογενείας, δῶρον τῆς μπτροῦ αὐτῆς, τὸ δόποιον ἐφύλαττε μετὰ σεβασμοῦ η Λευκή.

— "Εγὼ, εἰπε μὲ φωνὴν γαληναίαν, ἐγὼ θὰ γίνω μοναχὴ.

Δάκρυα λύπης ζωηρῆς ἀγέβλυσαν ἀπὸ τοὺς δρθαλμούς τῶν δύο νέων. Τὸ γόνυν των ἐκάμφηθη, ωστὲ η συναίσθησις ἔαυτῶν μικρότητος ἀπέναντι τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς ἔκεινης τὸς ἔδιαζε νὰ προσπέσωσιν. "Ἐλάβετο ἐκάτερος γονυπετής τὴν χεῖρα τῆς Λευ-

καὶ δέδιξ; καὶ τὴν ἡσπάσθη σιωπηλῶς.

Τὸ λυκόβρως τῆς ἑσπέρχες εἰσήρχετο ἀμυδρῶς διὰ τοῦ παράθυρου καὶ μόνη ἡ θυγατρουσσα τῆς κανδήλας ἀκτίς ἐφώτιζε τὴν κατανυκτικὴν σκηνὴν, ἐπιχειρουσα λάμψιν περὶ τὴν εὐγενῆ καὶ καὶ ωχρὰν κεφαλὴν τῆς κόρης, ὥστε ἀγνῆν ἀκτινοβόλον στεφάνην.

IX

“Ημέρας τινὰς μετὰ ταῦτα ἐτελοῦντο ἄνευ πομπῆς οὐδεμιᾶς οἱ γάμοι τοῦ Ἐκτορού μετὰ τῆς Θάλειας καὶ μετά τινας ἡμέρας ἡ Λευκὴ ἐλάμβανε τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

‘Ἄλλ’ ἡ ἀκροσφαλῆς ὑγεία τῆς νεώνιδος εἶχε δεινῶς πάθει καὶ ἡ Λευκὴ ὑπὸ τοὺς ὑγροὺς τῆς μονῆς τοίχους ἔφθινεν, ὡς πτωχὸν ἀγροτικὸν ἄνθος ὑπὸ σκαιὸν καὶ ἀνήλιον οὐρανόν. ‘Ημέραν παρ’ ἡμέραν ἥσθινετο ἔαυτὴν καταβαλλομένην. ‘Ο ἀσθενῆς δργανισμὸς τῆς εἶχε θραυσθῆ ἐκ τῆς δεινῆς κρίσεως, ήν ὑπέστη. ‘Η ψυχὴ τῆς, ἀπολέσασα ὅτι εἶχε φίλτατον καὶ κλυδωνισθεῖσα ἐν τῇ ζωῇ, ἐδίψα τὴν ἀπειρον τοῦ οὐ ανοῦ γαλήνην.

Ἐσπέραν τινὰ ἥσθιάνθη ἔαυτὴν πολὺ ἀσθενῆ καὶ διὰ τούτο προσεκάλεσε τὴν ἀδελφήν της μετὰ τοῦ συζύγου τῆς νὰ προσέλθωσι παρ’ αὐτῇ. Ἐδραμον ἐκεῖνοι μετ’ ἀγωνίας πρυμασθανόμενοι συμφοράν. ‘Η φύσις ἀποκαμοῦσα εἶχεν ἀρχίσει τὸν γαλήνιον ὅπνον. Τὸ τελευταῖον ἄσμα τοῦ πτηνοῦ εἶχε παύσει· ἡ αὔρα εἶχε κοιμηθῆ μεταξὺ τῶν πυκνῶν κλάδων, καὶ τῆς δρόσου αἱ ψεκάδες ἤρξαντο καταβαίνουσαι πυκναὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ζωογοοῦσαι τὰ ἄνθη τῆς πεδιάδος. Μόνος δὲ κώδων τοῦ ναοῦ, σημαίνων διὰ μελαγχολικῶν καὶ διακεκομένων δονισμῶν τὸν ἐσπειρινὸν, ἐτάρχεται τὴν ἀπειρον σιωπήν.

Εἰς τὸ κελλίον τῆς μοναχῆς ἔβασιλεν εἴκρα γαλήνη. ‘Η αὐτὴ κανδήλα ἔκαιε πρὸ τῆς αὐτῆς ἀγίας εἰκόνος

μετενεγχθείσης ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος τῆς νέκτος εἰς τὸ στενόν της κελλίον. Τὸ ἕξ ἡλέκτρου κομματόλογον περιειλίσσετο περὶ τὰς χειράς της καὶ αὐτοῦ τοῦ ἡλέκτρου ὠχροτέρας. Ὁχρά, ἀλλὰ πλήρης καλλονῆς ἐπουρανίου, ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης ἡ Λευκὴ ἡ κόμη της λελυμένη κατήρχετο πλούσια ἔνθεν καὶ ἔθεν τοῦ προσώπου τῆς, καὶ οἱ γλυκεῖς διφτυχίαι τῆς ἀπίστραπτον ἐκ τοῦ πυρετοῦ, δστις τὴν κατεφλόγιζεν.

‘Ο Ἐκτώρ καὶ ἡ Θάλεια ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μετὰ λυγμῶν.

— Πάσχεις πολὺ, ἀδελφή μου; τὴν ἡρώτησε κλαίοντα ἡ Θάλεια.

— Μετ’ ὀλίγον δὲν θὰ πάχω πλέον, εἶπε μὲ φωνὴν θυγατρουσαν ἡ Λευκὴ.

— “Ω! θὰ ζήσῃς, Λευκὴ, θὰ ζήσῃς, ἀνέκραξεν δακρύοντες οἱ δύο νέοι, θα ζήσῃς δι’ ἡμᾶς.

‘Π Λευκὴ ἐμειδίασε περιλύπως καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Ακούσατε, εἶπεν ἀνεγειρομένη διλίγον καὶ μετὰ φωνῆς ἐκλειπούσης. Δὲν θὰ ζήσω, τὸ αἰσθάνομαι, μοὶ διπολείσηται ἔτι διλίγαι στιγματίζωντος. Βλέπετε τὴν Παρθένον, ἐξηκολούθησε δεικνύουσα τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἦτις, ὡς ἄρωνος μάρτυς, ἐθεώρει μὲ βλέμμα πλήρες συμπαθείας τὴν ψυχορραγούσαν, ἐκείνη μοὶ διπεσχέθη νὰ μὲ παραλάβῃ εἰς τοὺς ἀγίους τῆς κόλπους ὅποταν ἥθελον βαρυνθῆ τὴν γῆν. Τὴν νύκτα ταύτην μοὶ ἐφάρη καὶ μοὶ εἶπεν δτι εἰνε ἐτοίμη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της, καὶ ἐγὼ ἀφίεμαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς ἀγίας χειράς της.

‘Ο Ἐκτώρ καὶ ἡ Θάλεια ἀνέφριξαν. Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τῆς ψυχορραγούσας, ἥχοντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας σιωπῆς τῆς νυκτὸς, δὲν ἐφαίνοντο κοινοὶ καὶ ἀσήμαντοι λόγοι παραληροῦντος ἐκ τῆς θέρμης ἀσθενοῦς, ἀλλὰ περιεβάλλοντο ιερὰν ἐπισημότητα.

— Σᾶς ἔκραξα ἐδῶ, ἐξηκοιλούθησεν ἦν νεῖνις μετὰ φωνῆς ἐτί ἀσθενεστέρας, δύποτε σᾶς εἴπω ὑστατον δ, τι σᾶς παρήγγειλα καθ' ἦν στιγμὴν ἥνωσα τὰς χειράς σας, ἐνθυμεῖσθε; Ζήσατε εὐτυχεῖς καὶ ἀγαπώμενοι. Θάλεια, ἀγάπα τὸν Ἔκτωρα, διότι εἶνε εὐγενὴς καρδία καὶ ἀξία ἀγέπτις. Καὶ σὺ, Ἔκτωρ, ἀγάπα θερμῶς τὴν Θάλειαν καὶ κατάστησον αὐτὴν εὐτυγχη. Ἐνθυμοῦ τὸν δρόκον σου καὶ ἐνθυμοῦ ἀκόμη ὅτι...

Διεκδήπη. Λόγοι τυνὲς ἀνῆλθο, εἰς τὰ χείλη της καὶ ῥιέλησαν θιαίως νὰ ἔξελθωσιν αὐτῶν ἀλλ' ὑστάτη προσπάθεια αὐτῆς τοῦ; ἔθισε νὰ ἐπανέλθωσι πάλιν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς της. Ἐπανέπεσε, ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐστήριξε τὸ ἀπλανὲς ὅμμα της εἰς τὴν ἀγίαν εἰκόνα καὶ ἐψιθύρισε μετὰ φυνῆς μόδις ἀκουομένης.

— Ἔρχομαι.

Τὸ μυστήριον τοῦ ἔρωτός της ἀπέννησε μετ' αὐτῆς.

“Ωρμησαν ἐπ' αὐτῆς, τὴν ἀνήγειραν, ἀλλ' ἐπανέπεσε πάλιν. ‘Ο ‘Ἐκτωρ ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της’ δὲν ἔπαλλε πλέον. Ἡτο νεκρά.

‘Η Θάλεια ἔρρηξε κραυγὴν ὁδύνης καὶ ἐλειποθύμησεν.

‘Ο ‘Ἐκτωρ ἔλαβε τὴν ψυχὴν χειρα τῆς νεκρῆς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὴν.

— Ψυχὴ ἀγία τοῦ οὐρανοῦ, εἴπεν, ἐπάνελθε εἰς τὴν πατρίδα σου. ‘Ο κόσμος δὲν ἔτοι ἄξιος σου’ δὲν σὲ ἐνόντε καὶ δὲν σὲ ἔξετίμησεν. ‘Ἄλλ’ ἂν δὲν σὲ ἡγάπησα ὅσον ἔπρεπε. Ζωσχν, ὥ! σοι τὸ δρκίζομαι, θὰ σὲ λατρεύω διὰ παντὸς νεκράν.

Καὶ, θεὶς τὰ χείλη ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου τῆς νεκρᾶς, ἐπέθηκε φλογερὸν ἀσπασμὸν, ἀλλὰ ταύτοχρόνως ἀπεσύρθη ἔντρομος καὶ πεφοβίσμένος.

Ἡτο τὸ πρῶτον φίλημα, ὅπερ ἔδιδεν αὐτῇ, τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὑστατον ταύτοχρόνως.

Τοῦ θανάτου δ παγετὸς δὲν ἴσχυσε

νὰ σθέσῃ τὴν θέρμην τοῦ ἀγίου ἔρωτος ἔκεινου καὶ ἡσθάνθη τὸ μέτωπον τῆς νεκρᾶς φρίσσον ὑπὸ τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων του.

Κεφαλὴ Ια.

BABBY.

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΙΔΟΡΟΥ

(Συνέχεια, δρα φυλ. ΚΗ').

Δ.

Κρίσιμος διὰ τοὺς ἄγγλους αἰχμαλώτους στιγμή.—Απελευθέρωσίς των.—Ἐξοδος εἰς Μάγδαλα καὶ θάνατος τοῦ Θεοδώρου.—Τάφος αὐτοῦ.

Περὶ τὰ ἐκατὸν μέτρα ἀπὸ τῆς βασιλικῆς σκηνῆς ἀπηντήσαμεν ἐπανεργούμενον πρὸς ἡμᾶς τὸν ὑπὸ τοῦ Σαμουὴλ καὶ τῶν ἀρχηγῶν ἀπεσταλμένον ἀγγελιοφόρον ἵνα ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοδώρου τελευταίαν συνέντευξιν. Αὐτὸς, μᾶς εἴπεν ὅτι ὁ θασιλέας δὲν ἔτοι ἐν τῇ σκηνῇ του, ὅτι εὑρίσκετο μεταξὺ Φάχλα καὶ Σελασσίε καὶ μόνον ἤθελε νὰ ἴδη τὸν ἀγαπητὸν του φίλον Ράσσαμ. Ἐδόθησαν τότε διαταγαὶ ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν, οἵτινες μᾶς συνάδευον, ὅπως δόηγηθῇ ὁ κύριος Ράσσαμ δι’ ἄλλης δόδοις ἢ ἔκεινης δι’ ἓπερεπε οἱ λοιποὶ αἰχμαλώτοι γα διατρέξωμεν μικράν ἀτραπὸν ἐπὶ τὸ χεῖλος τῆς Σελασσίε, ὁ δὲ κύριος Ράσσαμ ἤχθη δι’ δόδοις πεντήκοντα μέτρα ὑπεράνω. Οὕτω διηνύσαμεν περὶ τὰ διακόσια μέτρα, διετάχθημεν ἵνα σταθῶμεν. Οἱ στρατιῶται μᾶς εἴπον ὅτι διατοκράτωρ ἤρχετο πρὸς τὸν κύριον Ράσσαμ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ τέλος τῆς συνεντεύξεως.

Μετ’ ὀλίγας στιγμὰς ἔρρεθη ἡμῖν νὰ προχωρήσωμεν, διότι ὁ κύριος Ράσσαμ εἴχεν ἀφήση τὸν θασιλέα καὶ διηηθύνετο πρὸς ἡμᾶς.